

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **M. L. M.**

skazanego z art. 26 ust.1 pkt. 2 ustawy - Prawo o miarach

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w dniu 4 kwietnia 2013 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 lutego 2013 r., o odmowie

przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku

na podstawie art. 11 § 1 k.p.w. w zw z art. 35 § 1 k.p.k. i art. 15 § 2 k.p.w.

p o s t a n o w i ł:

**stwierdzić niewłaściwość Sądu Najwyższego do podjęcia
decyzji w przedmiocie wniesionego zażalenia i sprawę
przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. zaskarżonym postanowieniem odmówił skazanemu przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 stycznia 2013 r. uznając, że nie wykazał on, iż niedotrzymanie terminu zawitego określonego w art. 107 § 2 k.p.w. nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany podnosząc, że niemożność dotrzymania terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego utrzymującego w mocy wyrok Sądu I instancji skazujący go za wykroczenie z art. 26 ust.1 pkt. 2 ustawy- Prawo o miarach powstała z przyczyn od niego niezależnych, na które składają się jego zła sytuacja materialna i skutki urazu kolana jakiego doznał w dniu 17 stycznia 2013 r.

Z tych względów skarżący nie mógł dotrzeć do siedziby Sądu Okręgowego w P., jak też do najbliższego urzędu pocztowego odległego o 9 km. Do zażalenia skarżący dołączył między innymi skierowanie go na zabiegi fizjoterapeutyczne przez lekarza specjalistę ortopedę i traumatologa z dnia 29 stycznia 2013r.

Powołując się na powyższe skarżący wnosił o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niezależnie od argumentów przytoczonych w zażaleniu skazanego, w sprawie niniejszej należało rozstrzygnąć problem właściwości funkcjonalnej Sądu Najwyższego do rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu zawitego wskazanego w art. 107 § 2 k.p.w. do złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, utrzymującego w mocy wyrok sądu I instancji w sprawie o wykroczenie.

Okolicznością nie kwestionowaną jest fakt, że zgodnie z art. 126 § 3 k.p.k., który znajduje zastosowanie w postępowaniu wykroczeniowym przez odesłanie zawarte w art. 38 § 1 k.p.w., na odmowę przywrócenia terminu zawitego przysługuje zażalenie. Nie oznacza to jednak, że do jego rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy. Warto zaakcentować że przepisy procesowe, w tym także Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, nie przewidują żadnego domniemania właściwości Sądu Najwyższego, który jest konstytucyjnie i funkcjonalnie wydzielony ze struktury sądownictwa powszechnego (zob. postanowienie SN: z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. V KZ 30/12 niepublikowane, z dnia 26 października 2007 r. V KZ 66/07, LEX 476337). Zgodnie z art.15 § 2 k.p.w. Sąd Najwyższy w postępowaniu wykroczeniowym rozpoznaje kasacje i inne sprawy przekazane mu przez ustawę a to: udzielanie odpowiedzi na pytania prawne sądów odwoławczych z ewentualnym przejęciem sprawy do własnego orzekania (art. 441 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.), rozpoznawanie zażaleń na odmowę przyjęcia kasacji (art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.) i rozpatrywanie apelacji od wyroków sądu apelacyjnego o uniewinnieniu obwinionego lub umorzeniu postępowania po jego wznowieniu przez ten sąd (art. 547 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w.).

Uwzględniając właściwość funkcjonalną Sądu Najwyższego nie można uznać, że rozpoznawanie zażaleń strony na odmowę przywrócenia terminu zawitego wskazanego w art. 107 § 2 k.p.w. jest rodzajem czynności procesowej związanej z ewentualnym wniesieniem kasacji, albowiem w sprawach o wykroczenia kasację,

kierowaną bezpośrednio do Sądu Najwyższego, może wnieść jedynie Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich, Naczelny Prokurator Wojskowy i Rzecznik Praw Dziecka (art. 110 § 1 i 3 k.p.w.). Natomiast przepisy procedury wykroczeniowej, w przeciwieństwie do regulacji zawartych w Kodeksie postępowania karnego, nie przewidują możliwości wniesienia kasacji przez stronę. W konsekwencji również i z tego względu nie można uznać, aby Sąd Najwyższy był właściwy do rozpoznania przedmiotowego środka odwoławczego, skoro kwestionowana w zażaleniu czynność procesowa nie ma związku z ewentualnym przyszłym postępowaniem kasacyjnym.

Reasumując trzeba stwierdzić, że brak jest stosownego przepisu kompetencyjnego upoważniającego Sąd Najwyższy do rozpoznawania w sprawach o wykroczenia środka odwoławczego przewidzianego w art. 126 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.

Niewątpliwie postanowienie w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu zawitego wskazanego w art. 107 § 2 k.p.w. nie należy do kategorii postanowień zamykających drogę do wydania wyroku. Natomiast jest orzeczeniem sądu odwoławczego, ponieważ dotyczy doręczenia uzasadnienia sądu odwoławczego. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy uznając, że niezaskarżalne zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego złożonego w trybie art. 107 § 2 k.p.w. jest decyzją sądu odwoławczego - w rozumieniu art. 426 k.p.k. – stosowanego na podstawie odesłania z art. 109 § 2 k.p.w. (zob. postanowienie SN z dnia 30 sierpnia 2006 r., sygn. III KZ 44/06, Lex 169979).

Należy podkreślić, że w analizowanym układzie procesowym nie przewidziano właściwości funkcjonalnej sądu apelacyjnego, który rozpoznaje środki odwoławcze od orzeczeń i zarządzeń wydawanych w pierwszej instancji przez sąd okręgowy oraz inne sprawy przekazane mu przez ustawę (art. 15 § 1 k.p.w.). Zatem, Sąd Najwyższy uznaje, że do tej sytuacji procesowej znajdzie odpowiednie zastosowanie art. 14 § 1 ust. 2 k.p.w., który przewiduje instancję poziomą do rozpoznawania zażaleń na postanowienia i zarządzenia, nie zamykające drogi do wydania wyroku. Wprawdzie przepis ten wprost dotyczy właściwości funkcjonalnej sądu rejonowego, jednak w tym układzie, na zasadzie analogii będzie miał zastosowanie do sądu okręgowego. Dlatego też przewidziane w art. 126 § 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.k. zażalenie rozpozna Sąd Okręgowy w P., w ramach

instancji poziomej, albowiem w tej sprawie ma on wyłączne kompetencje do orzekania w przedmiocie wniosku strony skierowanym w trybie art. 107 § 2 k.p.w.

Uwzględniając przedstawione wyżej okoliczności należało stwierdzić niewłaściwość Sądu Najwyższego do rozpoznania zażalenia M. M. na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 lutego 2013 r., i akta sprawy przekazać temu Sądowi według właściwości.